

ADA SOKAĞINDA İKİ PENCERE

Burası acımasız bir yer. Niye buradayım diye sormaya cesaret edemiyorum. Bugün o gün. 2 Nisan.. Günlüğümden sonra beni dinleyen tek varlığın melek olduğu gün. Kahveyi yudumlamakta zorlanıyorum, gözüm yine o pencereye takılıyor, bana el sallayan kız çocuğunu görüyorum. Evlerine kimse gelmemiş. Onu ilk görüşüm geliyor aklıma..

12 Temmuz 1984

"Yeni evimizde ilk günümüz. İzmir 'i şimdiden sevmeye başladım. İnsanlarını benimsedim. Sokağımızın adı da çok güzel: ADA.

Zaman içinde sonsuzluk gibi aynı zamanda Linda Evans'ı aratmayan üst kat komşumuz da hayranlık uyandırıyor. Babamın şirketinin onu uzun süreliğine Amerika'ya göndermesi üzerine annemin memleketi İzmir 'e geldik. Babamı şimdiden özledim. Mektubunda bana Commodore 64 oyunlarından göndereceğini söylemiş. Tüm sokağı baştan sona görebiliyorum. Bütün insanlar Kadınca Dergisinden fırlamış gibiler. Denizin kokusu başımı döndürüyor. Karşı apartmanın pembe boyası ve mavi gökyüzü birbirine karışmış. Martıları da katmalıyım. Okulumun açılmasına daha iki ay var. Bu iki ay yenedünyamı keşfetmem de bana yardımcı olacak, inanıyorum. Hatta şu an gözüme bir kız çocuk ilişti bile. Benden küçük görünüyor ama tatlı bir suratu var. Pembe boyalı Çağdaş Apartmanında oturuyorlar sanırım ya da orayı ziyarete gelmiş bir kız ama çok yalnız duruyor. Gözümü diğer pencerelere çeviriyorum. Oldukça kabarık saçlı bir bayan kendisinden büyük vatkalı ceketiyle evine yeni girmiş gibi. Bu büyüdü dünyayı sindirmek çok zevkli olacak. İki çift gözü üzerimde hissediyorum. Çağdaş Apartmanı 4.kata başımı çeviriyorum ve kız bana bakıyor. Şaşkınlığımı sıcak bir gülümsemeye gizlemeye çalışarak karşılık veriyorum ona. Bana sadece bakıyor. Acaba burada gülümsemek yanlış bir şey mi? Kız niye bana öyle soğuk bakıyor? Kendimi kötü hissettim. En iyisi anneme akşam yemeği hazırlığı için yardım edeyim. Mavi tabaklar masa da olduğuna göre yemeğe misafirlerimiz var sanırım.

Günlüğümden o kesiti buldum ve okudum. Soğuk bakan gözler aslında basit bir kalkandı. İnsanlara karşı savunmasız bir kalkan... O günden sonra sadece 2 Nisanda açtım bu evin kapılarını. Tam 22 yıl geçti. Ama ben yine geleneğimi bozmadım. İstanbul'daki hayatım son derece mükemmel hatta onun ismini verdiğim bir kafem bile var. Arkadaşlarım her 2 Nisan'da nereye kaybolduğumu bilmek istiyorlar. İnatla söylemiyorum onlara. O benim hatıralarımda çünkü içinden çıkılması zahmetli bir hayal. Günlüğüme geri dönüyorum. Sonunda onunla tanışmayı başarmışım.

22 Temmuz 1984

Yenedünyama alıştım. Seni unuttuğum için de kusura bakma, 10 gündür bensiz nefes alıyorsun günlüğüm. Onunla tanıştım. Ah, pat diye yazmamalıydım değil mi? Sende şaşırдың tabi, en baştan anlatıyorum tamam mı? Akşam olmak üzereydi o yine aynı saatte pencerenin önüne gelmişti ama hep oturuyordu. Resim çiziyordu, o kadar dikkatliydi ki elleri tuvale özenle değişiyordu, annenin çocuğun saçını okşamaması gibi şefkatle boyuyordu. Sonra benim ona hayranlıkla baktığımı gördü, ilk önce yine o soğuk bakışı atacağını düşündüm ama beklediğim gibi olmadı. Bir kâğıt aldı ve bir şeyler yazmaya başladı. Aslında bağırsa duyarım sanıyordum ama o kâğıdı çoktan havaya kaldırmıştı. Rüzgârın şiddetini arttırması üzerine kirpiklerimi delip geçen saçlarımı ellerimle sıkıca kavradıktan sonra kâğıt da yazan şeyleri okumaya çalıştım. 'Gelmek ister misin?' yazıyordu. Sevinçten havalara uçmak denen şey buydu sanırım. Hızlıca başımı salladım. Annem olanları

uzaktan takip ediyordu ve çok mutlu görünüyordu ama elim boş gidemezdim hemen babamın Castlebury'den yolladığı çikolataların en güzellerinden seçtim ve ayna da Madonna dansı yapıp evden çıktım. Çağdaş Apartmanına gelmişim. Sarmal merdivenleri dikkatle çıktım tokmağı sıkıca kavrayıp kapıya vurdum. Oldukça hoş bir bayan kapıyı açmıştı. Aramızda geçen konuşma beni utandırmıştı.

-Ah sen şey olmalısın? Ada'da seni bekliyordu.

-Adım Pınar, efendim. (Demek adı Ada 'ymış)

-Lütfen rahat ol Pınar, istediğin ne varsa söyleyebilirsin.

Ada niye beni karşılamaya gelmemişti. Kaba insanlardan hiç hoşlanmıyordum. Odasına doğru adım attım. Kapıya doğru baktı. Hala kıpırdamıyordu. İyice sıkılmışım. Sıkınlığımı gizleyerek sıcak bir gülümsemeye ona baktım. Bana o kadar tatlı ve içten gülümsemişti ki. Hala kalkmıyordu, konuşmuyordu. Biraz daha yaklaşıncaya her şey netleşmiş kendimden bu tarz düşündüğüm için nefret etmişim. Ada yürüyemiyordu ve konuşamıyordu da. Tanrım, kendimi berbat hissetmişim. Bütün bunları ona hiç hissettirmemeyi umarak yaklaştım, yanaklarına güvenle iki öpücük kondurdum. Peki, ama nasıl anlaşacaktık. Ellerini yavaşça sandalyesinin kenarlarına yerleştirdi. Sonra benimle iletişime geçtiği kâğıt gözümü takıldı. Kâğıdı aldım arkasını çevirdim. Merhaba ile başladı dostluğumuz, kardeşliğimiz.

Alsancak'ın Nisan'ı bazen değişebiliyordu tutarsızca. Yüzümü okşayıp geçen rüzgarla irkildim. O günleri hatırladım, son günleri hatırladım. 22 yıldır yapmaya cesaret edemediğim şeyi yapmak istedim. Yine istedim ama o eve Adayla dolu hatıraların olduğu eve girebilecek miydim? Gözüm Adanın bana bıraktığı ve ilk günkü parlaklığını benim çabalarım ile koruyan kutuya ilişti. O kutuda Ada'nın benden öncesi vardı. Sitem dolu yazıları, yalnızlıkları, onu hayata bağlayan resimleri ve o evin anahtarı. Bu akşam yapamayacaktım onu. Belki yarın ama şimdi değil. Uyumaya karar vermişim. Kanepeye yerleştim. Telefonumdaki çağrılara baktım. Annem ve bir kaç arkadaşım aramıştı. İyi olduğumu bildiren mesajlar attıktan sonra uykuya daldım.

Rüya mı görüyordum? Ada yine eski haliyleydi. Tekerlekli sandalyesinden kalkmış bana doğru kahkahalar atarak koşuyordu. Adımı haykırıyordu. Pinaaaaaar! diye. Aynaya baktım 16 yaşındaki halimdeydim. Bana yaklaştı. Ela gözleri o kadar güzeldi ki, bakıra kaçan saçları da epey uzundu. Konuşmaya başladı. O kadar kibar ve narin konuşuyordu ki bu tonu duymak her hecesini aklıma kazımak istiyordum.

-Seni özledim, çok özledim

-22 yıldır sensiz yaşıyorum kardeşim, sırdaşım. Seni çok özledim.

-Anahtarı bul sana beni yaşattırarak şeyler var

Ada diye bağırarak uyandım. Bitmiş olamazdı. Tek gerçek dostumla kavuşmuşken bu kadar kolay kaybedemezdim. Anahtar demişti. Kutuya yöneldim ve anahtarı olduğu yerden çıkardım. Ada Sokağındaydım. Apartmandan çıktım ve Ada'nın evine doğru yöneldim. Kalp atışlarım hızlanıyor, gözlerim doluyordu. Bu kapıyı hatırladım. Ada'nın bu evden cansız bedeninin çıkışını, ruhunun havaya karışmasını. O lanet olası hastalık yüzünden. Ne olursa olsun engelsiz bağlanıyordu hayata

Ada. Nermin Teyzenin beni ilk davet ediş i geldi aklıma. Sonra Adayla geçirdiğ im 2 sene ve anılar. Birbirimizi ıslatışımız, ağlaşmalarımız. İkimiz de birbirimizin yalnızlığında çokluk olmuştuk. O kadar tamamlıyorduk ki, bir defter vardı konuşmalarımızın olduğu. 8.defteri bitirmiştik. Çođu akşam ben ona kitap okurdum. Okuldan geldikten sonra öğrendiklerimi anlatırdım ona. O resim yaparken ben sınavlarıma çalışırdım. Bazen annemle yaptığım ufak tartışmaları anlatırdım. Ona zorla enginar yedirirdim. Tüm bu anıları bir kenara bırakıp odasına doğru ilerledim. Yutkunmalarım artık bir yumruk gibi boğazımı acıtıyordu. Nefes alıyor muydum bilmiyorum. Kokusu yoktu hiçbir şeyde. Yatağına gömüldüm sadece. Birlikte uyuduğumuz, şakalaştığımız yatağı yasladım başımı. Onun canlı benliğini alıp götüren bu yatağı bağlandım. Boş boş bakarken birden pencerenin önüne gitti gözlerim, tozlu perdeleri araladım. Kendi evime baktım. Biz Ada Sokağında iki pencereydik sadece. Geceleri uzun uzun dertleşt iğ imiz pencerelerdik. Arkamı döndüm sulu boyasının fırçası artık iyice gitmişti, sulu boyanın kapağı acık içindeki pembe hala canlı. O an gözüme bir şey takıldı. Siyah kaplı kocaman bir defter. Benim günlüğ üm gibi. Kapağına kaldırdım. Bu Adanın benden sonra gelen sırdaşıydı. Defteri alıp eve döndüm belki de küçük kardeşim rüyamda bana bunu anlatmak istemişti.

Gözüme 12 Temmuz ilişti. O gün başlamıştı yazmaya..

12 Temmuz 1984

Deniz Apartmanında bir hareketlilik var. Bugün çizmeyeceğ im. Annemle babamın konuşmasından hastalığımın ilerlediğini duydum. Ayaklarım hissetseydi keşke dudaklarım kelimelerle dolup taşsaydı ama ben böylede mutluyum. Bir kızın ilk defa bana diğ er insanlardan farklı baktığını hissettim. Sıcak gözleri soğuk duvarımı geçmeye çalışıyor sanki. Karşı apartmanımıza taşınmışlar. Dalgalı sarı saçları var. Tıpkı Barbie bebeklere benziyor. Kim bilir ne kadar çok arkadaşı vardır onun. Eyvah, bana baktı. Ona bakmıyormuş gibi davranmalıyım. Gözlerimi yakaladı. İyi birisine benziyor. Durumumu bilse ne derdi acaba.

Sayfaları çeviriyorum. Hepsi benimle ilgili güzel anılarla dolu. Birlikte yediğ imiz ilk çikolataların ambalajları bile oraya yapıştırılmış. Nisana doğru yaklaşıyorum. Kalbim dayanmıyor. Melek görünümlü insanın o kadar küçük yaşta uğraştığı dertler beni periş an ediyor. Ada kadar güçlü olamadığım için kızıyorum kendime. Önce kendi günlüğ ümde 2 Nisan'ı buluyorum. Zaten ondan sonra bir daha günlük yazmadım.

2 Nisan 1986

Hala inanamıyorum. O gitti, sırdaşım kardeşim tek dostum bugün beni terk etti.

1 Nisan 1986

Pınar'ı evine uğurladım. Yine çok eğlendik ama hissediyorum. İçimde bir huzursuzluk var ve bu hastalık beni daha kötü yapıyor. Kanım çekiliyor sanki. Ama hayatı çok seviyorum. Onu yaşamada hiçbir engel görmüyorum. Hayat uçsuz bucaksız bir sonsuzluk. Tıpkı Adım gibi. Tek ve bağlantısız. Seni seviyorum hayat, sırdaşıma iyi bak.

Onu o kadar çok seviyordum ki o aslında hala benimleydi. Saate baktım 3 saat sonra uçağım kalkacaktı. Hazırlanırken seneye görüşeceğimizi bilerek ayrıldım Ada Sokaktan, pencerelerimize bakarak.

Şimdi ise İstanbul'u hissediyorum. Ada'yı dinliyorum. Karnıma dokunuyorum yeni bir hayat var içimde, adı Ada olan.